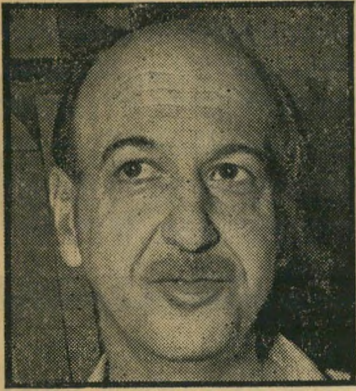


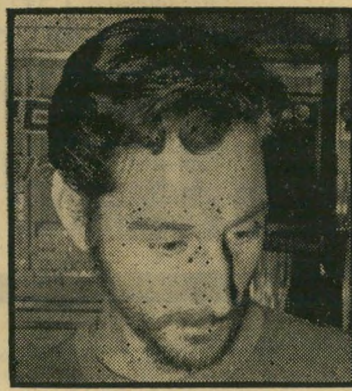
השאלה שעלתה השבוע בהרבה לבבות בישראל:



יוסי חירון, מלצר מתל-אביב: "הדבר הראשון שאעשה זה לנסוע לשחק קלפים בקאהיר. מייד אחרי מלחמת ששת-הימים יצאתי לשחק קלפים עם הערבים בגדה ובירושלים. עם הערבים מישחק קלפים זה משהו רציני. אפשר לשחק איתם על סכומים גבוהים."



שולמית שיק, בת 17, דוגמנית: "זה החלום שלי — לנסוע ולהופיע כדוגמנית בתצוגה במצרים. הייתי מעוניינת להופיע דווקא בתצוגה של תיסרוקות ישראליות בקאהיר. זה שטח שבו אנו יכולים לתרום להם."



ג'רי ג'רבל, מוזיקאי מבת-ים: "אני אנצל את ההזדמנות הראשונה כדי לערוך בישראל הופעה של הזמרת המצרייה אוס-כולתום. אם היא לא תרצה להופיע, אני אערוך לה בתל-אביב טיול על חשבונתי."



ברוך וילנסקי, 28, טכנאי טקסטיל מרמת-הנשיא: "אני אתנדב לעבוד שניים במצריים כדי לסייע לתושבי מצרים לפתח את תעשיית הטקסטיל שלהם. לא איכפת יהיה לי המשכורת. לשכנים צריך לעזור."



יוני מדרר, בעל דיסקוטק: "בורר שתיכף יהיה אצלי בדיסקוטק, עינבר' נשף גדול לכבוד השלום. המשקאות יהיו על חשבונתי. ואם יש איזה בעל דיסקוטק רציני בקאהיר, הוא יכול לראות את עצמו כבר האורח שלי בישראל. הכל על חשבונתי."



שלמה כהן, 30, נהג מונית מפרדס-כץ: "אני מעוניין דווקא בדמשק. אם יהיה שלום אני רוצה לעבוד על הקו תל-אביב-דמשק. אבל רק שעם הסורים לא יהיה שלום כליכך מהר."



יוסי צרפתי, בן 24, מתל-אביב: "אם יהיה שלום, אני מסוגל לכל היותר להרים כוסית ולשתות לחיים. יותר מזה? אני לא יודע. מה יש להתרגש מזה? מה זה שלום?"



ארנון בסט, 22, מפקד בבנק-לאומי: "אינני מאמין שאי-פעם יהיה שלום בינינו ובין הערבים. נמר כמו נאצר לא יכול להיפך בין-לילה לציפור. אינני יכול לתאר לעצמי מצב של שלום ואין לי כל תוכנית למצב כזה."



ציפורה סדלס, 18, ילידת תל-אביב שנישאה לתושב גרמני וחייה שם: "אני אצא לרחוב וארקוד עד אור הבוקר ואשכנע את בעלי לעלות לישראל."



אלי דהאן, מנהל חברת המוניות "טקסי מרכז" בתל-אביב: "עוד בי-1957 רציתי לפתוח קו מוניות לקאהיר. נראה לי שעכשיו הדבר יותר מציאותי. אני אשתדל לקבל את הקו הזה."



שלוו... ..



מאיר סולן, עורך-דין, עולה חדש: "ביום בו יוכרז השלום בין ישראל לי מדינות-ערב ארים כוסית ואעשה קידוש ואודה בכך לאלוהים על שהשכין שלום."

